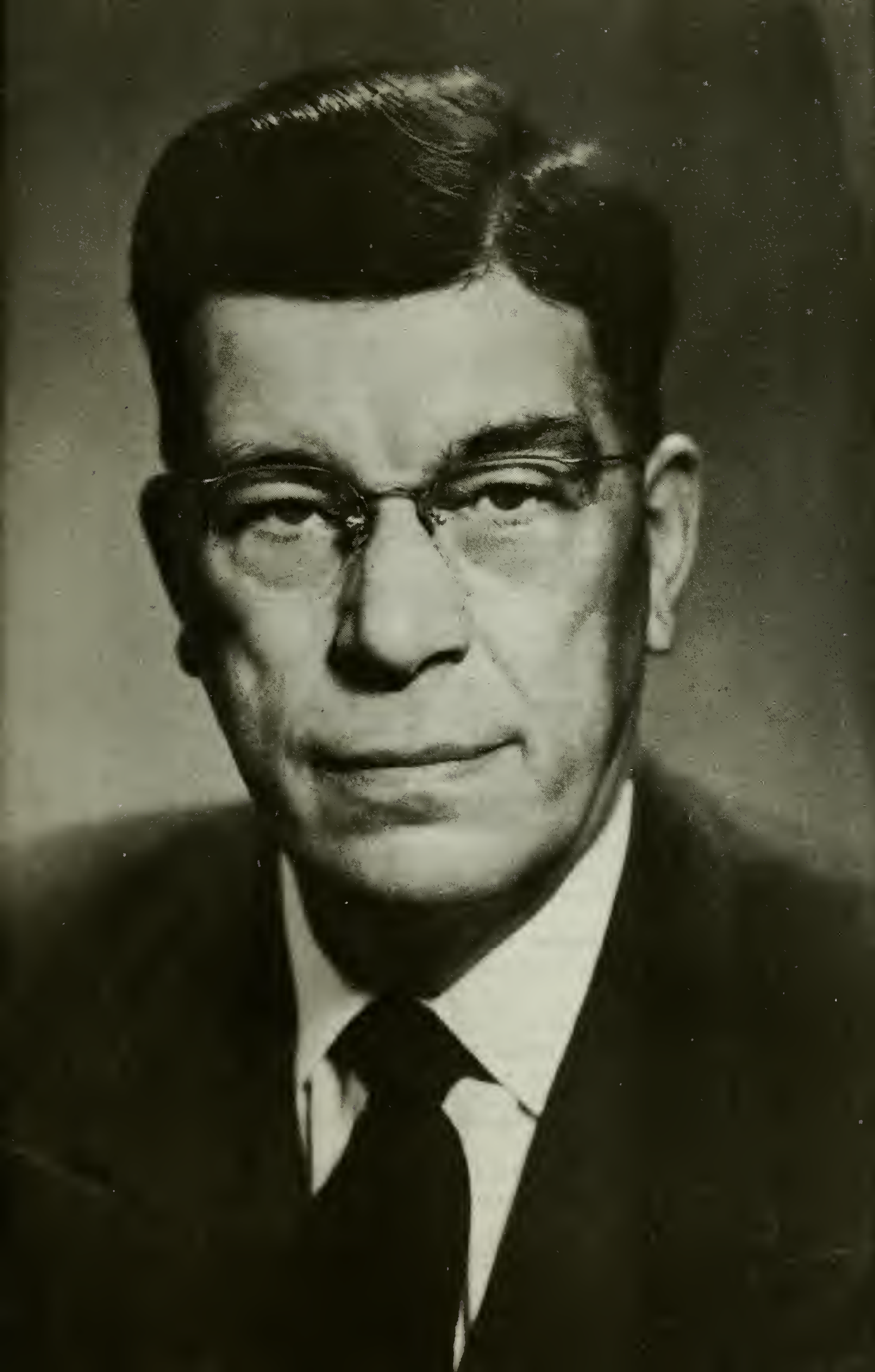

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. **11**

NOVEMBER 1958

107. årg.

INDHOLD

Forsidebilledet

Præsident ElRay L. Christiansen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

I Berlingske Tidende for 14. oktober står der en artikel, som omhandler en statistisk rapport over fødsler i Kobenhavn i 1957.

Hver tredie af alle førstefodte så dagens lys i ægteskabets 3. til 6. måned, og ialt blev 52 pct. af alle nr. 1 børn født inden 9 måneder efter bryllupsdagen.

Hvor vigtig er kyskhed?

Da Alma talte med sin søn Corianton, talte han om tre af de værste synder. Han nævnte dem således:

1) Synd imod Helligånden.
2) Mord, hvor der udgydes uskyldigt blod.
3) At overtræde kyskhedens lov.

Hvorfor mener Gud, det er så vigtigt, at vi holder kyskhedens lov?

Gud er Skaberen. Han er guddommelig. Han er hellig. Han er ren. Han er Fader til vore ånder. Han ved, at der er ingen fremgang, når der ikke er renhed. Hans ønske er, at vi alle skal være ham lig, thi han er vor Fader. Det er en naturlig ting — en guddommelig plan, at born skulle blive deres forældre lig.

Skabelsen inkluderer forældreskab, gennem hvilket vi bliver medskabere, idet vi skaber tabernakler i denne verden til hans åndelige børn. At være forældre er derfor guddommeligt. Han har besluttet, at livets kilde skal være ren og hellig.

Derfor kommer ukyskhed næst efter mord.

Det er rigtigt, at mange mennesker vanhelliger det, som er guddommeligt. De tager hans navn forfængeligt, de vanhelliger hans hus, hans hellige tempel, deres eget legeme, som er et tempel for Guds åndelige barn.

Forældreskab, at skabe legemer for Guds børn, står nær ved guddommelighed, når det fuldbyrdes på den måde, som er ordineret af Gud.

Guds forste bud til Adam og Eva: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfyld hele jorden« står ved siden af hans »Du skal ikke bedrive hor«.

Hvor vigtig er kyskhed?

Det er lige så vigtigt som evangeliet. Det er mere kostbart end selve livet. Set i et evigt perspektiv tragter man mere efter kyskhed end man gør efter selve det jordiske liv.

Mangen en sidste dages hellig fader eller moder har sagt til deres søn eller datter, når de drog hjemmefra, ud i verden: »Jeg vil hellere, at du kommer tilbage som kysk i en kiste, end at du vender tilbage levende, men ukysk«.

Hvor vigtig er kyskhed?

Kyskhed er mere vigtig end selve livet.

Holger P. Petersen,
missionspræsident.

NÅR VI STÅR FORAN *den brændende busk*

af Præsident J. Reuben Clark, jr.
af Det Første Præsidentskab

Som søndagsskolelærer og også senere ofrede Præsident Clark, som det vil ses af følgende artikel, megen tanke og arbejde på studium af Mesterens liv. I 1939 udgav han en serie på syv forelæsninger under G.U.F.s auspicier. Udkastet til endnu en serie var forberedt, men kunne ikke den gang blive udført på grund af Præsident Clarks voksende pligter i Det Første Præsidentskab. The Instructor har fået tilladelse til at udgive nogle korte sammendrag af de syv originale forelæsninger. De dækker kun begyndelsen af Jesu Liv og de første måneder af hans mission, men de er af en sådan interesse og værdi, at vi føler, at alle lærere bør have adgang til dem.

Jesus sagde: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig«. (Johs. 5:39).

Her er ægte hjælp til alle os, som søger skrifterne eller som underviser i deres sandheder.

Kenneth S. Bennion.

STJERNEN vil i dette og følgende numre bringe disse artikler.

Præsident J. Reuben Clark, jr.

I Midjans ørken sagde Herren til Moses: »Kom ikke nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord!« (2. Mosebog 3:5).

Enhver, som nærmer sig et studium af Frelserens liv, står ligesom Moses foran den brændende busk, på hellig jord. Han begynder et studium af et liv i hellighed, det helligste liv, som nogensinde har været på jorden, eller som nogensinde vil være på jorden, indtil han vender tilbage til den.

Ved begyndelsen af dette kursus vil jeg gerne bære Dem mit vidnesbyrd, at så sikkert som jeg ved, at jeg lever, ved jeg at Jesus

er Kristus, den Levende Guds Søn, verdens Forløser, og at »ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus«. (1. Kor. 15:22).

Grunden til, at jeg har påtaget mig dette værk, er, at jeg håber at bringe Frelseren ud af tågerne, at vi sammen kan vandre med ham gennem hans mission i Palæstina. Det synes mig, at vi ikke helt bringer Frelseren nær nok til os. Vi kan kun svagt forstå hans personlighed som Gud, og vi kan ikke til fulde forstå hans personlighed som menneske. Imidlertid kan vi, når vi betragter denne sidste personlighed i nogen grad komme til at forstå, at han er vor ældre broder. Således kan vi måske komme nærmere til ham, således at vi i vore bønner kan nå nærmere ud til ham som vor ældre broder; derfor en, til hvem vi med rette kan henvende os i bøn.

En anden grund til, at jeg har påtaget mig dette arbejde, er, at vi endnu ikke i vor Kirke har en virkelig sammensmeltning af beretningen om Frelseren og hans værk på denne jord, som den gives i Mormons Bog, og den beretning om Frelseren, der gives i Det Nye Testamente. Og derfor tænkte jeg, at hvis jeg i disse artikler sammensmelter disse tekster, så vi kan frembringe et helt billede af Frelseren og hans mission, ville vor tid måske ikke have været spildt.

Ikke et dogmatisk kursus.

Dette er ikke et dogmatisk kursus. Det skal ikke være et kursus i højere kritik, som, når man taler bredt og i almindelighed, sædvanligvis viser sig at være yderst ødelæggende for troen, og det er forsætligt hensigten med det. Hvad jeg vil prøve at gore i dette kursus, er at give en kort historie, fra dag til dag, om Frelserens værk på jorden. Efterhånden vil vi finde, at mange, mange hændelser, som er optegnet, må springes over uden endog at blive omtalt.

Som jeg allerede har antydet, skal vi som vor tekst bruge de fire evangelier, *Mattæus, Markus, Lukas* og *Johannes,* og vi skal også bruge som lige så stor autoritet og som en endnu mere fuldkommen og sand optegnelse *3. Nephi.* Vi vil imidlertid finde, at Det Nye Testamente og Mormons Bogs beretninger kun berører hinanden ved Frelserens fødsel, den tid han lå i graven, og efter hans opstandelse og himmelfart.

Historiske bøger.

Mattæus, Markus og *Lukas* betragtes som de historiske bøger i Det Nye Testamente. De er, for alle kritikere, i en særskilt klasse, forskellige fra *Johannes.* Denne sidste betragtes som et fortolkende evangelium, et tilbageblik på Jesus, måske treds, halvfjerds eller firs år efter hans dod. Af de tre evangelier, *Mattæus, Markus* og *Lukas,* anses det almindeligvis, at *Markus* blev skrevet forst, og at *Markus* antages at være blevet skrevet af den mand, hvis navn det bærer.

Hvornår *Markus* blev skrevet, er ikke fastlagt, heller ikke kan det fastlægges; men det antages, ifolge de bedste kritikere, at være

blevet skrevet omkring eller i nærheden af 60-65 år efter Kristus. Vi kan ikke være sikre på, hvilken bog der derefter blev skrevet, om det var *Mattæus* eller *Lukas.* Alle er enige om, at *Johannes* var den sidste. *Markus,* siges der, blev skrevet specielt for romerne, men også for joderne. Det antages, at der deri er nedskrevet Peters erindringer fra hans gerning sammen med Frelseren.

Kritikerne fortæller os, at *Mattæus* blev skrevet for joderne. De henleder opmærksomheden på de hyppige henvisninger til profetierne i Det Gamle Testamente og påstanden, der fremsættes i teksten, at Jesus kom som opfyldelsen af disse profetier.

Lukas blev skrevet af Lukas, en »elsket læge«, som Paulus beskriver ham. (Kol. 4:14). Han synes at have været Paulus' kammerat i den sidste tid af hans store missionærgerning. Lukas selv siger i begyndelsen af sin bog, at han tager sit materiale fra forskellige kilder, hvoraf mange er fra for hans tid, for at skrive om det, der hændte for Frelseren under hans gerning.

»*Logia*«.

Nogle kritikere hævder, at der var en fjerde bog, som nogle kalder »Logia« eller »Ord«, og nogle angiver den blot som en ikke-Markus bog. De beskylder ikke Markus for at have adgang til denne, men de siger virkelig, at både Lukas og Mattæus havde adgang til den, og at de citerer fra denne fjerde bog meget, meget ofte.

Nu med hensyn til *Johannes: Johannes* i Det Nye Testamente og *Daniel* i Det Gamle siges at være de to store diskussionsspørgsmål i Den Hellige Skrift. Der er ingen enighed mellem kritikerne med hensyn til deres forfatterskab, ingen enighed om tidspunktet for deres nedskriven. Det påstås, at Johannes, Apostlen og Åbenbareren, ikke var forfatteren til Johannes' Evangelium. Det var en meget udbredt opfattelse for nogle få år siden, men under den stadige påvirkning fra dem, som virkelig troede, at Johannes skrev det, hælder man mere og mere til den anskuelse, at Johannes den Elskede var forfatteren til *Johannes.* Vi ved naturligvis fra ny åbenbaring, at det er en kendsgerning. (L. & P. 93:6, 11).

Omkring 1926 påtog jeg mig at give et kursus om Frelserens liv i søndagsskolen. En ting, som næsten straks gjorde indtryk på mig, var, at medens vor Kirkes bøger (Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle) blev kommenteret ved henvisninger til Bibelen, var der ingen Bibel, der blev kommenteret ved henvisninger til vor egen Kirkes bøger. Derfor begyndte jeg på den tid at prøve at opbygge en slags gensidig henvisning i Det Nye Testamente til vore egne kirkeværker. Imidlertid var der andre ting, der tog min opmærksomhed, og hvad jeg udførte måtte gøres efter arbejdstid, så sagen trak ud. Da jeg rejste til Mexico, først som assistent til Dwight Whitney Morrow, USA's ambassador i Mexico, som juridisk rådgiver og senere som

ambassadør, fandt jeg nogle ledige stunder, og jeg begyndte så at prøve at udarbejde Frelserens liv.

En harmoni mellem evangelierne er at ordne dem således, at man i parallelle rækker opfører de to eller tre eller fire forskellige beretninger om de samme begivenheder. Som De ved, er nogle fortællinger kun gengivet i eet evangelium, nogle i to, andre i tre, og nogle i alle fire. En harmoni mellem evangelierne omfatter at arrangere disse forskellige hændelser, så de, så vidt det er muligt, opbygger en kronologisk beretning om Frelserens liv.

Den første harmoni, vi kender, blev udført af Tatian (en kristen apologist og gnostiker fra det 2.

århundrede), omkring år 150 e. Kr. Siden den tid er der blevet udført utallige harmonier. Da jeg begyndte på mit eget værk, tog jeg syv forskellige harmonier og arrangerede dem i parallelle rubrikker så nojagtigt jeg kunne. Ud af de syv lavede jeg et egenmægtigt, ikke-videnskabeligt, ukritisk arrangement, som passede mig.

Den harmoni, som vi skal studere, vil dele Frelserens liv i otte perioder. Den forste periode vil være fra begyndelsen af optegnelsen indtil begyndelsen af Johannes' gerning. Den anden periode vil gå fra begyndelsen af Johannes' gerning til den forste påske. Den tredie periode dækker den tidlige gerning i Judæa. Den fjerde periode vil omhandle den store gerning i Galilæa, som vil blive delt i tre dele: a) fra begyndelsen af missionen til valget af apostlene; b) fra valget af apostlene til turen til det nordlige Galilæa og længere bort; og c) fra tilbagekomsten til Galilæa indtil slutningen af missionen i Galilæa. Den femte periode vil være den sidste mission i Judæa, som var meget kort. Den sjette periode vil være missionen i Perea. Den syvende periode vil være, hvad jeg har kaldt »ugen med forsoningsofret«. (Jeg kan ikke lide vendingen »påskeugen«, som sædvanligvis bruges). Den ottende periode er, hvad jeg har kaldt »velsignelsen ved Kristi mission på jorden«, som vil handle om hans besøg på den vestlige halvkugle og hans arbejde blandt nephiterne.

Vi vil ikke være i stand til at dække alle disse perioder i de følgende seks artikler.

Næste gang beskriver Præsident Clark Messias' fødsel og første år.

(Fra *The Instructor*).

Distriktskonference nr. 4

afholdes til følgende tider:

Aalborg distrikt	25. og 26. oktober
Odense distrikt	1. og 2. november
Esbjerg distrikt	8. og 9. november
Aarhus distrikt	15. og 16. november
København distrikt	22. og 23. november

Skriftens fortolkning

af *Gordon T. Allred*

Et spørgsmål til den kristne verden: *Hvad er det, der adskiller den gyldige fortolkning af skriften fra den egenmægtige?*

»*Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt*«. (2. Peter 1:20).

I en kristen verden, der består af omkring 250 modstridende sekter, hver med sine lærde teologer, hver med sine lærde - er der eet spørgsmål, der bestandig opstår: *Hvad adskiller den gyldige fortolkning af skriften fra den private eller egenmægtige?*

De fleste af dem, der studerer Bibelen, er enige om, at nogle af skriftstederne har mistet deres oprindelige klarhed. Dette tilskriver de forskellige faktorer, herunder oversættelsesfejl, forandring og udslettelse af skriftsteder ved uinspirerede mænd og forandringer i sproget selv.

Bibelstuderende er som regel enige om, at forståelse bør omfatte studium af Bibelens historie, idet man analyserer skriftstederne i deres sammenhæng, ved at lære græsk og hebraisk. Ingen af dem er imidlertid enige om, hvis fortolkning af skriften der er gyldig og hvis der er egenmægtig.

Et medlem af Jehovas Vidner påstår, at hans fortolkning er gyldig, fordi han har en Bibel-oversættelse »fra det originale græske«, (i virkeligheden har ingen den *originale* græske - blot de tidligst tilgængelige optegnelser), eller blot fordi han har forskellige oversættelser. Den katolske præst påberåber sig tradition, »Pavens ufejlbarlighed«, og årevis af personligt studium. Ligeledes påstår den jødiske rabbi, at lærd videnskab er nøglen til forståelse af Det Gamle Testamente.

Ydermere er enhver egocentrisk i en vis udstrækning. På en eller anden måde påstår næsten enhver religion, i kraft af selve dens eksistens, ved den blotte kendsgerning, at den er, hvad den er, at den har den bedste oversættelse.

Mangen en Bibel-studerende kan citere Peters erklæring, at »ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt«. Og det er meget naturligt, meget menneskeligt, at påstå: »Min fortolkning er korrekt, fordi ... jeg er den, jeg er. *Deres* fortolkning er egenmægtig, forkert«.

Overfor en sådan uenighed synes forsøg på fortolkning meningsløs for mange mennesker. Endnu mere meningsløs for nogle er den unge mormonmissionær, som, ofte uden verdslig visdom eller træning, strider sig ind i skriftens jungle. Thi han påstår

også, at han har den korrekte oversættelse.

Det er imidlertid mærkeligt, at han ikke foregiver nogen visdom, nogen tradition eller nogen speciel oversættelse. Han antyder ikke, at den slags ting er uvigtige, men siger, at de ikke er tilstrækkelige. Han påstår ikke, at hans forståelse af Guds ord er bedre, blot fordi han er en sidste dages hellig. For ham ville det at påberåbe sig en bedre fortolkning gennem *nogetsomhelst jordisk middel* være værdiløs og latterlig. Han ville derved sætte sig selv og sin Kirke på samme niveau som enhver anden kristen sekt.

Han repræsenterer en organisation, som har stillet nogle meget sigende spørgsmål: »Hvem fortolkede skriften korrekt, da de første gang blev nedskrevet? Hvem fortolkede Det Gamle Testamente korrekt på Kristi tid? Hvad er nøglen?« — Sådanne spørgsmål bringer en uundgåelig slutning: De eneste mænd med en nøgle til skriften var de mænd, gennem hvem disse skrifter kom - Guds profeter.

Det er en simpel kendsgerning, at en stor del af vor Bibel-skrift er Guds nedskrevne ord, talt gennem hans profeter. Hver gang disse guddommelige ord bliver forandret i dødeligt øjemed, må Gud selv klargøre dem gennem sine profeter.

Peters udtalelse angående fortolkning er, når man læser den i sin fulde udstrækning: »Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt. *Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud«*. (2. Peter 1:20-21).

Videnskab ikke nøglen.

Det er således åbenbart, at skriften selv har fremsat formlen for sin egen fortolkning.

Hvis videnskab var nøglen, hvorfor fornægtede de jødiske lærde da for to tusind år siden selve den Kristus, om hvem deres skrifter profeterede? Hvorledes ville de have kunnet begå en sådan fejltagelse at have anerkendt det Gamle Testamentes forudsigelser om hans andet komme som en mægtig konge, men have overset eller misforstået forudsigelserne angående hans første komme som et ringe Lam?

Øjensynligt var videnskab ikke nøglen, heller ikke tradition eller gamle skriftlige optegnelser. Jøderne havde alt dette. Med al deres verdslige skarpsindighed manglede de den væsentligste bestanddel - åbenbaring - fortsatte ord fra Gud.

Kun gennem åbenbaring kunne den uoplyste fisker fra Galilæa have fortolket Det Gamle Testamentes skrifter på Pinsefestens dag, på en sådan måde, at det kunne omvende skaren af vantro.

Kun gennem åbenbaring kunne han have citeret Joel for at forklare tilkendegivelsen af tungetale - den fænomenale kendsgerning, at hans egne ord var forståelige for hver eneste af de nationaliteter, der var forsamlet på denne dag.

»Og de var alle ude af sig selv, vidste ikke, hvad de skulle tænke, og sagde den ene til den anden: Hvad kan dette være?

Men andre sagde spottende: De er fulde af sød vin.

Da trådte Peter frem sammen med de elleve, opløftede sin røst og talte til dem: Jødiske mænd og alle I, som bor her i Jerusalem! Det skal I vide, og mærk jer mine ord:

Disse mænd er ikke berusede, sådan som I mener; det er jo kun den tredie time på dagen.

Nej, her opfyldes det, der er talt ved profeten Joel:

Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge skal se syner, og jeres gamle skal drømme drømme...« (Ap. Gern. 2:12-17).

På lignende måde fortolkede Paulus Salmerne for at omvende beboerne i Antiokia:

»Og vi forkynder jer det glædelige budskab, at den forjættelse, som blev givet til fædrene,

har Gud opfyldt for os, deres børn, ved at lade Jesus opstå, sådan som der står skrevet i den anden salme: »Du er min Søn, jeg har født dig i dag«.

Og at han har ladet ham opstå fra de døde, så at han ikke mere skal vende tilbage til forrådnelse, det har han sagt således: »Jeg vil give jer de trofaste nådeløfter til David«.

David sov jo hen, efter at han i sit slægtled havde tjent Guds frelsesplan, og han blev lagt hos sine fædre og så forrådnelse;

men den, som Gud har opvakt, så ikke forrådnelse«. (Ap. Gern. 13:32-37).

Ved åbenbaring udlagde Filip Esajas for »en ætioper, en hofmand, som var en mægtig mand hos Kandake, ætiopernes dronning«.

»Og Filip løb derhen og hørte ham læse profeten Esajas. Så spurgte han: »Forstår du også det, du læser?«

Men han svarede: »Hvordan skulle jeg kunne det, når ingen vejleder mig?« Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham.

Det stykke af skriften, som han læste, var dette: »Som et får blev han ført hen at slagtes, og som et lam, der er stumt over for dem, der klipper det, således oplader han ikke sin mund.

I hans fornedrelse blev hans dom taget bort; hvem kan fortælle om hans slægt, thi hans liv blev borttaget fra jorden?«

Og hofmanden spurgte Filip og sagde: »Jeg beder dig sige mig: Hvem er det, profeten taler om her? om sig selv eller om en anden?«

Da tog Filip til orde, og idet han gik ud fra dette skriftsted, forkyndte han evangeliet om Jesus for ham«. (Ap. Gern. 8:30-35).

Omkring fire hundrede år er gået mellem Det Gamle og Det Nye Testamentes profeter. I løbet af den tid er skriftsteder, der engang var klare, blevet dunkle og tvetydige. Lærde havde taget roret, og profeterne var forsvundet.

Hvis fire hundrede år har formørket Det Gamle Testamente således, at dets læsere ikke engang kunne genkende den Kristus, om hvem det profeterede, hvad vil

1900 år så have gjort med Det Nye Testamente?

Hvis profeter var nodvendige for at klarlægge Det Gamle Testamente under Kristi forste komme, skulle de så ikke også være nodvendige for at klarlægge både Det Gamle og Det Nye Testamente for Kristi andet komme? Er skrifterne siden Kristi fodsel blevet mindre udsat for forvirring, end de var for? Kristendommens forvirring benægter det.

Naturligvis er det næsten selvindlysende for enhver generation, at profeter er skabninger fra fortiden. Gud har talt i fortiden, men han kan ikke tale i dag. Miraklet med guddommelig indblanding bliver kun akceptabelt, når det kommer på afstand.

I enhver generation har kun de mest fordomsfri frigjort sig fra en sådan fordom længe nok til at stille et simpelt sporgsmål: Er der profeter i dag? - eller er der noget menneske, der gor krav på en sådan kaldelse?

Da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erklærer, at de har profeter, kan sogen efter belysning af skriften logisk begynde der. Til at begynde med skulle det være tilstrækkeligt at lære, at der findes een Kirke, som har den samme regel til forståelse af skriften, som Kristi Kirke havde oprindelig.

Den søgende kan begynde med en undersogelse af Joseph Smith, den første Profet i gengivelsen, han gennem hvem Kirken blev oprettet. Joseph Smith påstod f. eks., at kun ved en forklaring fra Gud selv kunne man vente at udrede mysteriet og symbolikken i Åbenbaringernes Bog.

Hvad er f. eks. meningen med det glarhav, der hentydes til i Johannes' Åbenbaring 4:6? Det blev åbenbaret til Joseph Smith, at: *Det er jorden i dens helliggjorte, udodelige og evige tilstand.*

Hvad var meningen med den lille bog, som Johannes spiste, nedskrevet i Åbenbaringen 10? Forklaringen: *Vi forstår herved, at det var en mission og en forordning for ham til at indsamle Israels stammer; se, det er Elias, der, som skrevet er, må komme og genoprette alt.*

Angående de to vidner, der er omtalt i Åbenbaringen 11, blev det sagt: *Det er to profeter, der skal oprejses for den jødiske nation i de sidste dage, da alt skal genoprettes, for at profetere for joderne, efter at de er indsamlet og har bygget Jerusalems stad i deres forfædres land.* (L. & P. 77:1, 14, 15).

Det er betydningsfuldt, at både spørgsmålene og svarene på sådanne mystificerende emner i skriften var spontane og positive - fuldstændig ulig de lærdes omhyggelige sliden sig igennem kommentarer og gammelt sprog.

De lærde har længe diskuteret meningen med Peters udtalelse, at Kristus efter sin opstandelse »*...drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring*«. (1. Peter 3:19). Hans erklæring i denne forbindelse: »*Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de dode, for at de vel kunne dømmes på legemet, som mennesker dommes, men leve i ånden, lige-*

som Gud lever« (1. Peter 4:6), har forårsaget endeløs forvirring.

Joseph Smith bad om svar fra Gud: De, som ikke har nogen chance for at acceptere Kristi evangelium i deres dødelige liv, vil få en chance, efter at de er døde.

Joseph F. Smith, en senere sidste dages hellig profet, kastede yderligere lys over emnet, idet han forkyndte, at Kristus ikke blot havde besøgt ånderne i det hinsides, men også oprettet et missionærsystem blandt dem, i lighed med det, han havde organiseret på jorden.

»*Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?«* (1. Kor. 15:29). Dette spørgsmål, der blev fremsat af Paulus til korinterne, må have været klart nok, da det blev fremsat, og dog går nutidens præster diskret uden om det.

Atter har Joseph Smith forkyndt et åbenbaret svar: Levende stedfortrædere kan blive døbt for dem, der anerkender Kristi evangelium i åndeverdenen.

Svarene er logiske og tåler kraftige anslag. De giver indsigt i Guds personlighed, yder uhyre spillerum for hans hensigter. Og dog har de lærde, som har ruget over dem i århundreder, aldrig fundet ud af dem.

Det er derfor med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at man må begynde sin søgen efter skriftens fortolkning. Mennesker graver først, hvor guldet siges at ligge. Malmet bliver prøvet senere.

De, som omhyggeligt har »prøvet« Kirken og erklæret dens påstande gyldige, kan undersøge skriften under åbenbaringens strålende lys. *Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte menneskene, hvad de fik fra Gud.* (2. Peter 1:21).

De, som overser denne formel til skriftens fortolkning, må være tilfreds med for evigt at vandre i en labyrint af forvirring og gætning, og stole på menneskers visdom til at gøre Guds ord tydelige.

(Fra *Improvement Era*).

Det andet europæiske tempel indviet

Templet i London

For de sidste dages hellige har ordet tempel en herlig og hellig klang. Tusinder og atter tusinder af medlemmer af Kirken har gennem årene haft lejlighed til at besoge et af disse hellige steder. For de allerfleste har det været højdepunktet i deres liv, da de knælede foran alteret i Herrens hus. Her har været opsendt utallige bonner til vor evige Fader for hans nåde og barmhjertighed, for glæden over at have nået dette store mål. Et smukkere udtryk for en sådan inderlig glæde kan næppe findes end den artikel, der forekom i DEN DANSKE STJERNE for september i år. Denne artikel, skrevet af broder og søster Jørgen og Grethe Ljungstrøm, ånder af oprigtig glæde over det store privilegium, de havde ved at gå gennem Herrens hus. Kan

tankerne om templet udtrykkes kønnere og mere magtfuldt end i disse få linier af disse to kære søskende:

> »Jeg ville ønske, at mange, mange flere må få lov til at opleve dette: at træde indenfor første gang, at gennemleve det hele første gang, lige fra formødet til ens begavelser, se ens hustru i beseglingsværelset, se hendes øjne som to stjerner, når man blivet viet for tid og evighed, og føle samhørigheden med de børn, der besegles til os.
>
> Vi oplever noget, som forvandler os, vi er ikke de samme, der forlader Herrens hus, som da vi drog derind om morgenen, det noget vil præge dig resten af dit liv, du vil bedre forstå din Kirke: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, du vil virke til gavn for alle, du vil virkelig føle glæde, fordi du aldrig har været Herren så nær.
>
> Det, at man nu er viet for tid og evighed, har givet vort ægteskab et helt andet perspektiv, vi er ikke bare gift, men vi er viet til hinanden ved fuldmagt og myndighed af en af Kirkens ældster«.

Kan det beskrives smukkere og herligere?

Templet i London, det fjortende i denne uddeling, blev indviet den 7. september 1958 og påfølgende to dage. Indvielsen blev foretaget af præsident David O. McKay. Det var forøvrigt det fjerde tempel, præsident McKay har indviet, siden han blev Kirkens præsident den 9. april 1951. Her gik atter en drøm i opfyldelse. I årevis har Kirkens medlemmer i England set hen til den dag, da de måtte få deres eget tempel. Dog har de næppe turdet håbe det, fordi det syntes altfor uvirkeligt. Og så bliver drommen altså alligevel til virkelighed, akkurat som i æventyret.

De første missionærer i England ankom i året 1837, altså kun syv år efter Kirkens grundlæggelse. Missionærerne havde straks stor fremgang, og tusinder af medlemmer tillagdes Kirken i Storbritannien. Missionærernes forkyndelse dengang koncentrerede sig for en stor del om udvandringen til Zion. Det var feltråbet, som missionærerne benyttede med kraft og styrke. Her var et håndgribeligt evangelium, som ganske naturligt appellerede til mange mennesker. I Zion kunne de omvendte få lov til at komme i Herrens hus og der modtage deres begavelse, det eneste sted på jorden dengang, hvor sådanne velsignelser kunne opnås. Men ønsket om at få deres egne templer forlod aldrig Kirkens medlemmer i Europa. De håbede og ventede, men gav næppe udtryk for det.

Tanken modnedes mere og mere. Et konkret udtryk for de europæiske søskendes brændende ønske blev fremsat af præsident Joseph F. Smith den 19. august 1906 under hans besøg i Europa. Således lød hans ord:

> »Jeg tror, at jeg, blandt dem, der beklæder dette høje embede, er den første til at besøge vore missioner i udlandet. Men den tid vil komme, da præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vil have mere tid til at besøge grenene i de forskellige lande, hvor evangeliet forkyndes; den tid vil komme, måske ikke i min tid eller

i dette slægtled, da der vil blive opført Guds templer, som er indviet til evangeliets hellige forordninger og ikke til afgudsdyrkelse, i jordens forskellige lande. Thi dette evangelium må spredes ud over hele verden, indtil Guds kundskab dækker jorden, som vandene det store dyb«.

Allerede i 1877, da emigrationen fra Europa til Utah var på sit højeste, forudså præsident Wilford Woodruff en mere permanent kirkeorganisation i Europa og opførelsen af templer der. Han sagde: »Når Frelseren kommer, vil et tusind år blive viet til dette forløsningsarbejde; og der vil være templer overalt i Josefs land — Nord- og Sydamerika — og ligeledes i Europa og andetsteds«.

I dag har vi så to templer i Europa, templet i Schweiz og templet i England, hvor evangeliets hellige forordninger udføres til gavn og glæde for de europæiske søskende og deres afdøde slægt.

Templet i London blev som sagt indviet den 7. september, hvilken indvielse blev gentaget den 8. og 9. Omkring 1800 medlemmer fra de europæiske missioner var kommet til stede for at overvære højtideligheden, og desuden en række af Kirkens generalautoriteter. En bølge af bevægelse gik gennem den store forsamling, da koret og forsamlingen i fællesskab sang den dejlige og gribende »Guds Ånd som en ild nu begynder at lue«. Her var straks skabt grundlaget for det fællesskab, som præger de sidste dages hellige, hvor de end mødes i verden. Gråden sad i halsen på mange af de tilstedeværende, deres hjerter var vendt i taknemmelighed mod deres Gud, som atter havde skænket dem et tempel, hvortil de kan komme og forny deres pagter med Herren.

Højdepunktet i den højtidelige indvielse var ganske naturligt indvielsesbønnen, som præsident McKay opsendte, og hvori der henvistes til evangeliets gengivelse og Joseph Smiths første syn. Det hedder heri:

> *»Vi takker dig, at du, vor store Elohim, og Jehova, din elskede Søn, besvarede den unge dreng Joseph Smiths brændende bøn og gennem senere englebesøg satte ham i stand til og bemyndigede ham til at organisere Jesu Kristi Kirke i dens fylde med apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister o.s.v., som den oprettedes på Frelserens og apostlenes tid i tidernes midte«.*

Den smukke indvielsesbøn sluttede med disse ord:

> *»Med denne bøn vier vi på ny vort liv til oprettelse af Guds rige på jorden for verdensfredens skyld og til din evige ære og herlighed i din elskede Søns, Jesu Kristi navn. Amen«.*

»Det er en stor og skøn dag for Zion« erklærede præsident Joseph Fielding Smith, præsidenten for De tolv apostles råd. »Det er højdepunktet i hundrede års bønner, hvori der er blevet bedt om et Herrens hus, hvor de hellige i Storbritannien kunne komme for at modtage velsignelser, som ikke kunne fås noget andetsteds«.

Vi synes ofte, at Kirkens medlemmer ikke har den samme tro, som de lagde for dagen i evangeliets begyndelse. Men her er en usædvanlig

og trosstyrkende historie, som fandt sted ved indvielsen af det engelske tempel. Historien handler om søster Gerogina Stanley Spear fra Rhodesia i Afrika. Da præsident McKay besøgte missionen i Sydafrika i 1953 korte søster Spear omkring 2200 km for at høre Herrens profet.

Da præsident McKay ankom søndag morgen til indvielsen, traf han igen søster Spear, som ventede for at hilse på ham. Denne gang havde hun tilbagelagt over 12000 km for at overvære indvielsen af et Herrens tempel. Hvilken tro!

Herrens værk skrider fremad. Tusinder tillægges Kirken hvert år. Glædens porte åbnes for disse nyomvendte, når de modtager et vid-

nesbyrd om Kirken og dens guddommelige mission. Hundreder af beretninger om tro, overbevisning og hengivenhed kan fortælles om mænd og kvinder, der har oplevet det største og vidunderligste i deres liv: omvendelse til det gengivne Jesu Kristi evangelium. De har fundet nye værdier i livet, de har fået nye idealer, de er blevet født på ny.

For fuldstændighedens skyld vil det være interessant at anføre navnene på de forskellige templer — fjorten i alt — som er blevet indviet i denne tidernes fyldes uddeling.

Kirtland Tempel, indviet den 27. marts 1836 af
Profeten Joseph Smith.

Nauvoo Tempel, indviet den 30. april 1846 af Brigham Young.

St. George Tempel, indviet den 6. april 1877 af Daniel H. Wells.
Logan Tempel, indviet den 17. maj 1884 af John Taylor.
Manti Tempel, indviet den 21. maj 1888 af Lorenzo Snow.
Salt Lake Tempel, indviet den 6. april 1893 af Wilford Woodruff.
Hawaii Tempel, indviet den 27. november 1919 af Heber J. Grant.
Alberta Tempel, indviet den 26. august 1923 af Heber J. Grant.
Arizona Tempel, indviet den 23. oktober 1927 af Heber J. Grant.
Idaho Falls Tempel, indviet den 23. september 1945 af George Albert Smith.
Bern Tempel, indviet den 11. september 1955 af David O. McKay.
Los Angeles Tempel, indviet den 11. marts 1956 af David O. McKay.
New Zealand Tempel, indviet den 20. april 1958 af David O. McKay.
London Tempel, indviet den 7. september 1958 af David O. McKay.

Det er interessant her at lægge mærke til, at præsident David O. McKay har indviet flere templer end nogen anden præsident, nemlig fire i det korte spand af syv år, siden han blev Kirkens præsident i 1951.

Må de hellige strømme til Herrens templer i Europa er vort inderlige ønske og ydmyge bøn!

Orson B. West.

Fra MISSIONSSEKRETÆREN

Da præsident ElRay L. Christiansen var her i Danmark, sagde han, at en af hovedgrundene til, at han var sendt til Europa, var at opmuntre de hellige til at påbegynde og udføre deres genealogiske arbejde.

Vi har nu to templer her i Europa, og det påhviler *OS* at forsyne disse templer med navne, så arbejdet kan blive udført for vore familier.

Nu kommer spørgsmålet: Hvorledes begynder vi for at få oplysninger, og hvad gør vi med dem?

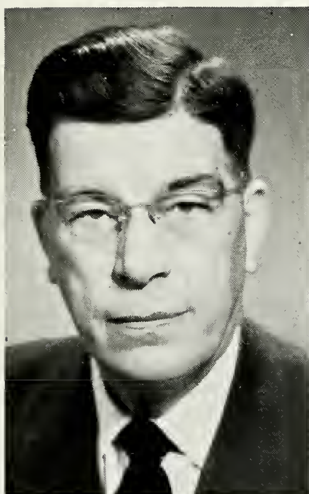
Vi her i Danmark er velsignet, fordi vi har de fleste af vore optegnelser i arkiverne, som hver af os kan besøge, og hvor vi kan finde vore familie-optegnelser.

Når vi har fundet disse oplysninger, skal vi begynde at udfylde familiegruppeskemaerne og anetavlerne. Vi vil imidlertid tilråde, at De ikke laver en altfor omfattende samling skemaer ved begyndelsen af Deres undersøgelsesarbejde, før De har sendt nogle få skemaer til missionskontoret til undersøgelse.

Jeg håber, at hver eneste af os vil begynde at få vort genealogiske arbejde startet, thi det er sagt: »Det store ansvar, der påhviler medlemmerne af Kirken i dag, er at samle de optegnelser, som nu er ved at blive offentliggjort i verden af dem, der har fået del i denne ånd og hvis hjerter er blevet vendt mod deres fædre, og udføre de frelsende ordinancer for dem, hvis navne således kan skaffes«.

Ældste *Benjamin R. Monk.*

Præsident *ElRay L. Christiansens* besøg i Danmark

Imponeret over Kirkens enorme vækst overalt i verden skrev de danske aviser: »Mormonerne fuldender en ny kirkebygning hver dag«, »600 nye mormonkirker planlagt«, »Mormonleder indvier tre nye kirker i Danmark«, da Præsident og søster ElRay L. Christiansen rejste gennem deres forfædres land på et officielt besøg i dagene 29. september til 6. oktober.

Præsident Christiansen var den første af Generalautoriteterne, der har været på besøg i missionen siden 1956, og han blev derfor hilst velkommen af kirker, der var overfyldt af søskende og missionærer. Han formanede de hellige til at sætte deres hus i orden, at søge lykke ved at efterleve Guds befalinger, at være glade for modstand, thi det er nødvendigt til fremgang, og at være flittige i deres søgen efter optegnelser om deres forfædre, så velsignelserne ved det genealogiske arbejde kunne blive til virkelighed. Han mindede dem om en af sine yndlingssange, »Så sikker en grundvold«, og citerede: »Så sikker en grundvold for eder, som tror, er lagt ved profeter i Guds eget ord! ... Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod, thi jeg er din Gud og vil være dig god, ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd, opholde dig ved min almægtige hånd«.

Under samtaler, privat og i grupper, med mere end 100 missionærer, der arbejder i den danske mission, indskærpede han dem, at »Herren kræver »hjertet« hos enhver af sine tjenere, og at de villige og lydige skal høste frugten«, »Træd ikke traditionens sti« ... »Brug ikke blot de fastlagte metoder«, han rådede og formanede dem til at være selvstændige i deres arbejde og søge nye og bedre metoder til at prædike evangeliet. »Intet menneske er et helle«, og heller ikke kan en missionær arbejde med godt resultat uden at stole på Herren som vejleder. »Spild af tid er den mest ødelæggende af alle vaner«, sagde han til dem, da han talte

med dem om vigtigheden af gode vaner, når de studerede, når de arbejdede og når de holdt bøn.

Præsident og søster Christiansen kom til København fra Sverige den 28. september og var på rejsen rundt i den danske mission ledsaget af missionspræsident Holger P. Petersen, søster Ora H. Petersen og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Larry Christensen. De sejlede først til Aalborg, hvor der afholdtes møder med de hellige og med missionærerne. Derpå rejste de til præsident Christiansens bedstefaders fødested. Han havde modtaget evangeliet for mange år siden og således været medvirkende til at give Kirken en from leder to generationer senere. Fra dette sted rejste de til Herning, hvor de indviede en ny kirkebygning, bygget i løbet af et års tid til brug for omkring 45 medlemmer. I Aarhus, Danmarks næststørste by, indviede han også en ny kirkebygning, og i Horsens blev han budt velkommen af næsten 200 søskende og venner, da han indviede den tredie nye kirkebygning, og meddelte, at Det Første Præsidentskab havde givet tilladelse til at bygge yderligere to mindre kirkebygninger i landet. I Horsens medvirkede det, som aviserne skrev, »velkendte Mormonkor fra Odense«.

Præsident Christiansen fuldendte sin tur i den danske mission ved at tale i Odense og i den nyombyggede kirkesal i København, og han udtalte her, hvor imponeret han var over den præstation, de lokale sangkor i missionen havde ydet. Af de 35 medlemmer i Københavns grens sangkor var over halvdelen søskende, der er blevet omvendt i de forløbne tre år, og kun tre er missionærer.

Da præsident Christiansen sluttede sin tur i den danske mission, hvor han havde talt til mere end 2000 søskende, missionærer og venner, skrev en lokal avis, at præsident Christiansen havde fået et godt indtryk af Danmark med dets landskab pyntet med små gårde og huse med stråtag. Men præsident Christiansen, med sit gode danske navn, efterlod også et godt indtryk hos alle venner og medlemmer af Kirken i Danmark, og de følte, at i ham brændte »Guds Ånd som en ild«.

Ældste *Clark Thorstenson.*

Radioudsendelse

Aalborg gren vil medvirke i to radioudsendelser, der er blevet udarbejdet og optaget til brug i skoleradioen. Udsendelserne vil finde sted

Mandag den 8. december kl. 9,15 til 9,40
Torsdag den 11. december kl. 10,15 til 10,40

Kirkens del af programmet vil vare omkring 10 minutter.

Vi opfordrer alle de medlemmer, der på nogen måde er i stand til det, til at lytte til disse udsendelser.

Indvielse af Herning grens kirkebygning

Herning grens nye kirkebygning.

Tirsdag den 30. september blev Herning grens kirkebygning indviet under præsidium af præsident ElRay L. Christiansen, assistent til De Tolv Apostles Råd.

Kirkeindvielsen var den største dag i Herning grens historie, og vi havde set hen til den med stor forventning og glæde, og vi blev heller ikke skuffet. Trods silende regn overværedes højtideligheden af 185 mennesker, og det var en stor glæde for os, at så mange kunne samles.

Århus grens sangkor var med til at gøre aftenen særlig højtidelig ved deres smukke sang.

En stor glæde var det at høre taler af præsident ElRay L. Christiansen og søster Luella Christiansen, og af missionspræsident Holger P. Peteren og søster Ora H. Petersen.

Efter kirkeindvielsen serverede Kvindelig hjælpeforening forfriskninger, og aftenen forløb på allerbedste måde.

V. S.

Fra indvielsen i Herning.

Indvielse af Århus grens kirkebygning

Medlemmer og venner fra Århus gren så vel som fra de øvrige grene i distriktet samledes onsdag aften den 1. oktober for at overvære indvielsen af Århus nye kirkebygning. Indvielseshøjtideligheden var under præsidium af præsident ElRay L. Christiansen, assistent til De Tolv Apostle, repræsenterende Det Første Præsidentskab, og under ledelse af grenspræsident, ældste Craig Kimball.

Foruden præsident Christiansen talte følgende ved indvielsen: Missionspræsident Holger P. Petersen, 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Larry Christensen, præsident Craig Kimball og broder Orla Nielsen fra Århus grens præsidentskab, søster Jane Rudholt, præsidentinde for Århus grens Kvindelige hjælpeforening, søster Ora H. Petersen og søster Luella Christiansen. På opfordring af Præsident Christiansen bar ældste Ronald Andersen, som er oldebarn af Erastus Snow, den første missionær, der blev sendt til Danmark, sit vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Musikken blev ydet af Århus grens sangkor under ledelse af præsident Craig Kimball.

Præsident Christiansen udtrykte i sin tale sin taknemmelighed

INDVIELSES-
HØJTIDELIGHED

ved

Præsident ElRay L. Christiansen

Kirkebygningerne

i

HERNING . AARHUS . HORSENS

HERNING

Tirsdag den 30. september 1958 kl. 19,00 under ledelse af grenspræsident Th. Hyldgård

Åbningssang : **Golgatha** .... Aarhus kor

Bøn .... Broder Rudolf Brink

Sang: **Hvor stort og hvor skønt** .... Herning kor

Tale: Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde, søster Hilda Overgaard

Tale .... Grenspræsident Th. Hyldgård

Tale .... Præsident Larry Christensen

Sang: **Fadervor** .... Aarhus kor

Tale .... Missionspræsident Holger P. Petersen

Sang: **Dette hus velsign, o Gud**

Tale .... Præsident ElRay L. Christiansen

Indvielsesbøn .... Præsident ElRay L. Christiansen

Slutningssang: **Guds Ånd som en ild** .... Forsamlingen

Bøn .... Broder Verner Sørensen

Kordirigent: Præsident Craig Kimball

Organist: Søster Lilly Jensen

AARHUS

Onsdag den 1. oktober 1958 kl. 19,00 under ledelse af grenspræsident Craig Kimball.

Åbningssang: **Golgatha** .... Aarhus kor

Bøn .... Broder Kaj Aage Gram

Tale .... Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde, søster Jane Rudholt

Tale .... Grenspræsident Craig Kimball

Tale .... Præsident Larry Christensen

Sang: **Fadervor** .... Aarhus kor

Tale .... Missionspræsident Holger P. Petersen

Sang: **Dette hus velsign, o Gud**

Tale .... Præsident ElRay L. Christiansen

Indvielsesbøn .... Præsident ElRay L. Christiansen

Slutningssang: **Guds Ånd som en ild** .... Forsamlingen

Bøn .... Broder Orla Rohde Nielsen

Kordirigent: Præsident Craig Kimball

Organist: Søster Lilly Jensen

HORSENS

Fredag den 3. oktober 1958 kl. 19,00 under ledelse af grenspræsident Kristian Pedersen.

Åbningssang: **De, som sår med tårer** .... Odense og Horsens kor

Bøn .... Broder Antoni Jakobsen

Sang: **Hellighed** .... Odense og Horsens kor

Tale .. Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde, søster Kristine Clausen

Tale .... Grenspræsident Kristian Pedersen

Tale .... Præsident Larry Christensen

Kvartet: **The Lord's Prayer** .... Broder Edmund Nielsen, ældsterne Fred Mortensen, Gary E. Dudley og Spencer B. Greer.

Tale .... Missionspræsident Holger P. Petersen

Trio: **Dette hus velsign, o Gud** .... Broder Edmund Nielsen, søster Kirsten Erikstrup og søster Lilli Christoffersen.

Tale .... Præsident ElRay L. Christiansen

Indvielsesbøn .... Præsident ElRay L. Christiansen

Slutningssang: **Guds Ånd som en ild** .... Forsamlingen

Bøn .... Ældste George Mickelsen

Kordirigent: Søster Lilli Christoffersen

Organist: Fru Sønderby Jensen

KLOSTERTRYKKERIET

Århus grens nye kirkebygning.

Interiør fra Århus kirkebygning.

mod sine danske forfædre, som modtog evangeliet og gav deres efterkommere den største skat, som kan opnås. Han fortalte os, at vi ikke skulle søge verdens rigdomme, som vil forgå med dette liv, men at vi skulle hellere søge Guds rigdomme, som vil være med os for evigt, for at vi ikke skulle blive som nephiterne i gamle dage, som gik til grunde i deres ondskab. Han sagde også, at vi ikke skulle leve for dette liv alene, men skulle forberede os til livet herefter, hvor vi ville blive velsignet i henhold til vor trofasthed. Han forklarede, at missionærerne underviser i evangeliet, for at alle kunne nyde dets velsignelser, og gennem retskaffenhed blive sparet i ødelæggelsens tider. Til slut indskærpede han vigtigheden af at bruge vort præstedømme på rette måde og forene vore anstrengelser for at opbygge Guds rige, og sagde, at hvis vi vil forberede os til at komme ind i Herrens hus og lære at elske hverandre og tale godt om hinanden, vil vi berede os på at modtage Herrens rigdomme.

Efter talen holdt præsident Christiansen indvielsesbønnen.

Mødet blev indledet med bøn ved broder Niels Hansen, og sluttede med bøn ved broder Arthur V. Haun. (Ikke som i det trykte program anført).

C. K.

Indvielse af Horsens grens kirkebygning

Fredag den 3. oktober oprandt den største dag i Horsens grens historie, da det var første gang, vi var samlet i vor nye kirkebygning, og samtidig havde det store privilegium at have præsident ElRay L. Christiansen iblandt os, og han med tilladelse fra Det Første Præsidentskab kunne indvie vor nye kirkebygning.

Indvielseshøjtideligheden begyndte med, at missionspræsident Holger P. Petersen bød velkommen og forklarede, hvem præsident ElRay L. Christiansen var, og at indvielseshøjtideligheden var under hans præsidium. Derefter bød grenspræsident Kristian Pedersen velkommen, forsamlingen sang »Hav tak for Profeten«, og broder Antoni Jakobsen holdt bøn. Tiden blev derefter overgivet til Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde, søster Kristine Clausen, som talte om Horsens grens historie samt om Kvindelig hjælpeforenings arbejde gennem de sidste ti år og deres hjælp til byggefondet. Så talte grenspræsident Kristian Pedersen over emnet: »Vi skulle kendes på vore frugter, og Kirken har båret god frugt lige fra pionerernes tid til idag«. Odense grens sangkor, som vi havde den store glæde at have iblandt os, sang nu »De, som sår med tårer«, hvorefter præsident Larry Christensen, 2. rådgiver i

Horsens grens nye kirkebygning.

missionspræsidentskabet, talte over emnet: »Hvad bruger vi vor tid til?« og søster Ora H. Petersen over »Hvad lærer vi i Kvindelig hjælpeforening?« Søster Luella Christiansen talte om »Arbejd, og lær også jeres børn at arbejde i Kirken, og I vil blive lykkelige«. Distriktspræsident Otto Møller talte om »Vore nye kirker forplig-

ter«. En kvartet fra Odense, broder Edmund Nielsen og ældsterne Fred Mortensen, Gary E. Dudley og Spencer B. Greer sang »O, min Fader«, og så talte missionspræsident Holger P. Petersen om, at vi skulle gøre vor pligt i Kirken; han beundrede det store arbejde, som Kvindelig hjælpeforening havde udført, de havde i sandhed

været med til, at kirkebygningen i aften kunne blive indviet. Nu sang Odense igen, denne gang en trio, broder Edmund Nielsen, søster Kirsten Erikstrup og søster Lilli Christoffersen, som sang »Dette hus velsign, o Gud«.

Aftenens sidste taler var præsident ElRay L. Christiansen, som talte om, at kun vor egen tro og gerninger kan hjælpe os; beseglinger og ordinancer udføres i Guds tempel; de, som adlyder loven, vil blive ophøjet i Guds rige; vi tror på, at Bibelen er Guds ord, vi tror også, at Mormons Bog er Guds ord. Præsident Christiansen bad derefter indvielsesbønnen.

Til slut sang Odense sangkor »Hellighed«, og højtideligheden sluttede med bøn ved ældste George Mickelsen. Tilstede 187.

K. P.

Møde i Odense

Torsdag den 2. oktober havde Odense gren den store velsignelse, at en af Generalautoriteterne, præsident for Salt Lake Templet og assistent til De Tolv Apostles Råd, præsident ElRay L. Christiansen og hans hustru, søster Luella Christiansen, talte til os. Kl. 18 var der præstedomsmøde med præsident Christiansen og Kvindelig hjælpeforenings møde med søster Christiansen. Et vidunderligt møde og en vidunderlig tale af søster Christiansen med søster Lilli Christoffersen som tolk. Kvindelig hjælpeforenings sangkor sang »Onde ord«. Tilstede var også søstre fra Svendborg, ialt var der 43 søstre tilstede.

Det offentlige møde begyndte kl. 19 under præsidium af præsident ElRay L. Christiansen og under ledelse af missionspræsident Holger P. Petersen. Efter sang og bøn sang koret »Vor Herre er min hyrde god«. Da det var præsident Christiansens ønske at høre fra forskellige søskende, kaldte missionspræsidenten forskellige brødre og søstre op, det var meget fint. Vi hørte derefter en tale af søster Ora H. Petersen og af søster Luella Christiansen. Forsamlingen blev derefter opfordret til at rejse sig og synge »Hav tak for Profeten«, hvorefter præsident ElRay Christiansen talte over evangeliet i dets fylde, om de tre herligheder og om tiende. Talen var præget af en vidunderlig Ånd, som gjorde os ydmyge. Koret sang »Den hellige stad«, og missionspræsidenten talte om glæden og lykken ved at holde Guds bud og befalinger. - Vi her i Odense er lykkelige over den dejlige, opbyggende aften og kunne gå opløftet hjem. Tilstede ca. 140.

V. J.

Distriktskonferencen

I KØBENHAVN 4. OG 5. OKTOBER

Distriktskonferencen i København stod denne gang helt i Præsident ElRay L. Christiansens tegn. Præsident og søster Christiansen overværede så godt som alle møderne og kastede ved deres tilstedeværelse glans over en ellers traditionel konference.

Konferencen indledtes lørdag aften med en strålende koncert af København grens sangkor under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm og med ældste Richard Ray ved orglet og broder Niels Hendriksen ved klaveret. Koret sang en række skønne sange, afvekslende med violinsolo ved broder Egon Bolvig, solosang ved søster Lillian Krammer, klaversolo ved broder E. Morling, missionærkvartet og dobbeltkvartet. I en pause fik vi lejlighed til at høre Præsident ElRay L. Christiansen, der priste sangen og musikken i Kirken og også fik lejlighed til at påminde os om vor pligt med hensyn til det genealogiske arbejde.

Efter koncerten var der i den lille sal servering af forfriskninger ved Amager Kvindelige hjælpeforening og derefter en lille svingom.

Søndag morgen begyndte med præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde, under præsidium af henholdsvis Præsident ElRay Christiansen og søster Luella Christiansen. Ved præstedømsmødet var der 81 brødre tilstede.

Kvindelig hjælpeforenings møde formede sig først på sædvanlig vis med taler af forskellige søstre, denne gang om de nye lektiekurser, sang af Syngende Mødre og tale ved søster Ora H. Petersen, idet søster Christiansen havde ønsket at se, hvordan mødet til konferencerne plejer at gå for sig. Men derefter fik vi den store glæde at høre søster Christiansen tale om kvindernes pligter indenfor Kvindelig hjælpeforening og deres pligt til at gøre arbejde i templerne for deres afdøde slægtninge. Det var en meget inspirerende tale, der uden tvivl har fået mange søstre til at tænke dybere over deres pligter. Tilstede 58 søstre.

Søndagsskolen begyndte kl. 10, og da vi skulle høre fra Præsident og søster Christiansen, var der ikke så meget program fra de forskellige søndagsskoler som sædvanlig; nogle få drenge og piger fra København og Amager grene talte og sang, og vi hørte derefter taler af søster Luella Christiansen, Præsident ElRay Christiansen og missionspræsident Holger P. Petersen.

Umiddelbart efter søndagsskolen var der funktionærmøde under ledelse af ældsterne Ronald Wilson og Tim Malan fra henholdsvis G.U.F.s og søndagsskolens og Primarys hovedbestyrelser. Emnet under det fælles møde var enlistment-arbejdet, og bagefter havde de enkelte organisationer møde hver for sig.

Aftenmødet begyndte kl. 17 og blev en vidunderlig oplevelse, der tildels stod i overraskelsernes tegn, idet Præsident Christiansen havde ønsket at høre fra forskellige søskende, der uforberedt blev kaldt op at tale; det var søster Ellen Hall, 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Torkil Dresso, ældsterne Russell Sorensen og Kurt Nagel og søster Elna Andersen.

Derefter talte søster Ora H. Petersen og søster Luella Christiansen, og så hørte vi fra Præsident Christiansen, der bl. a. udtalte, at tidligere rejste Kirkens medlemmer til Amerika for at komme i templet, men nu er templerne kommet til os, så nu er det ikke nødvendigt at rejse til Amerika for at udføre arbejde for vore forfædre. Han opfordrede til at udarbejde vort slægtsarbejde og sende skemaerne til templerne, idet vi ellers kan risikere, at arbejdet går i stå, fordi der ikke er navne nok. Han fremhævede alle de velsignelser, der følger med at overholde Guds bud og befalinger.

Til sidst hørte vi en kort tale af præsident Holger P. Petersen. Ved dette møde medvirkede Amager grens sangkor under ledelse af søster Inger Fischer.

Tilstede ved aftenmødet i alt 267.

Alle konferencens møder var under præsidium af Præsident ElRay L. Christiansen og under ledelse af distriktspræsident Harry Petersen.

Hvorledes vi kan forbedre

undervisnings-forholdene

af *William E. Berrett*

Når man underviser, bør man tage hensyn til de menneskelige forhold. Særlig når man underviser i religion, kan man ikke få nogen virkelig undervisning uden at regne med den faktor, der hedder menneskelig forbindelse, for religion har i høj grad med dette at gøre. Det er hvad religion er. Og dannelsen af menneskelig forbindelse er hvad religionen gør.

Læreren i en klasse, der undervises i evangeliet, må måle sin sukces ved den grad, han har bragt sine elever i med hensyn til at forstå og elske hinanden, deres lærere, deres forældre, deres medarbejdere i Kirken, deres samfund og deres Gud.

Alle de ti bud indbefatter forbindelse mellem personer. Jesu lærdomme drejer sig om dette, og hans lignelser og fortællinger illustrerer disse forbindelser.

Det spørgsmål, der ligger foran os nu, er først og fremmest dette: Hvorledes kan læreren forbedre den menneskelige forbindelse mellem medlemmerne i sin klasse? En kort behandling deler emnet, så det kan betragtes på følgende måder:

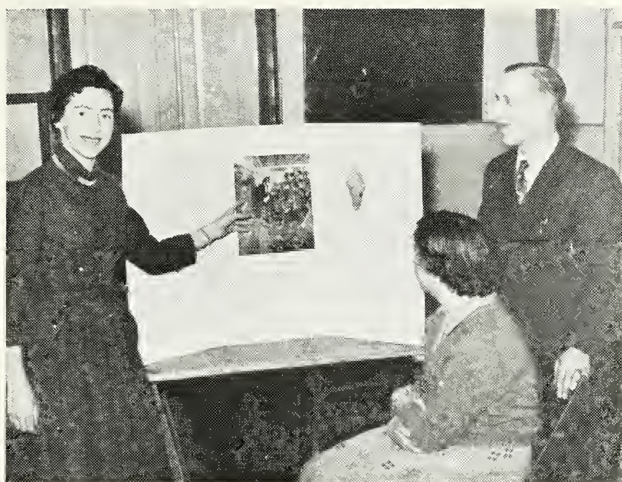
1. *Ting, der har at gøre med lærerens (lærerindens) personlighed.*
   a. Lærerens (lærerindens) personlige udseende.

Skønt klæder måske ikke »skaber de folk«, der bærer dem, har de dog en mærkbar virkning på den persons holdning, der lægger mærke til dem. Derfor må en lærer (lærerinde), for at kunne accepteres af sine elever, være ren og pæn i udseende, beskeden og net i valg af farver og faconer. Interessen hos eleven skal tiltrækkes af personen, ikke trækkes fra personen til hans eller hendes tøj, frisure eller negle.

   b. Lærerens (lærerindens) opførsel.

Læreren må undgå manerer, der virker forstyrrende. Dette omfatter hans holdning, hans bevægelser omkring i værelset, hvad han gør med sine hænder, hans måde at bruge notater på - alle disse ting kan forhindre den rette menneskelige samhørighed og bidrage til at afsondre læreren fra klassen, og ofte gøre ham til genstand for efterabning eller endog spot. Brugen af smilet er det største hjælpemiddel for en, der vil tiltrække og interessere andre. Et af de største skriftsteder findes i 3. Nephi 19:30, der beskriver Jesu undervisning af børnene: »... og han smilede igen til dem«.

2. *Ting, der har at gøre med lærerens holdning overfor eleverne.*
   a. Interesse for eleven.

Det forste bevis på en lærers interesse for en elev ligger i at lære elevens navn. Det næste bevis ligger i at hilse eleven ved navn inde i eller uden for klassen, og ved at opfordre eleven til at tale om sine personlige sager. Interesse for eleven vises endvidere i klasseværelset ved at opfordre ham til at deltage på lige fod med andre i klasserecitationer, diskussioner og forskellige opgaver. Den elev, som bliver overset, føler sig uonsket og trækker sig tidligt ind i en skal, som ingen opildning kan lokke ham ud af igen. Den lærer, som er interesseret i sine elever, vil systematisk få alle eleverne til at være aktive og ikke blot tage hensyn til dem, der frivilligt rækker hånden i vejret.

b. Kærlighed til eleven.

Det må håbes, at alle lærere elsker deres elever, men dette er ikke altid let at opnå. Kærlighed er ikke blot en sindsstemning - det er udviklingen af et slægtsskabsforhold, der næres ved at tjene og bringe offer. Kærlighed bor udvikles gensidigt. Læreren må udveksle tjenester med eleven, idet begge både giver og tager imod. Ved den »sidste nadver« viste Jesus sin kærlighed til sine disciple ved at tvætte deres fodder. Da Peter ikke ville have, at hans Herre skulle tjene ham på denne måde, lærte Jesus ham en bemærkelsesværdig lektie: »Hvis jeg ikke tvætter dig, har du ikke lod og del sammen med mig«. (Joh. 13:8). Den lærer, der vil komme nær til sine elever, må ikke alene være tålmodig, venlig og villig til at gore eleverne små tjenester, men må også skaffe eleverne udveje til at hjælpe læreren til gengæld - vaske tavlen, hente ting til klassen, lobe ærinder, besøge et sygt medlem, invitere andre til at komme.

Sommetider opstår en nær forbindelse mellem læreren og eleven kun på grund af en smertelig oplevelse. En rejsende i Palæstina mødte for nogle år siden en hyrde, der førte sin lille hjord ned fra bjergene. Han lagde mærke til, at hyrden bar et lille lam, og at lammets ben var brækket og bundet sammen med træstykker. Den rejsende spurgte, hvorledes benet var brækket, og da han viste forbavselse, da hyrden fortalte ham, at han med vilje havde brækket det, tilføjede hyrden:

»Forstår De, lammet var oprorsk og ville ikke følge mig, men ville strejfe omkring. Jeg var bange for, at det skulle blive borte eller dræbt af vilde dyr. For at redde det, brækkede jeg dets ben, så jeg var nødt til at bære det. Når benet bliver rask igen, vil vi kende og forstå hinanden, og lammet vil aldrig forlade mig igen«.

3. *Ting, som har at gøre med fremgangsmåden i klassen.*

Der må være respekt mellem eleven og læreren. Eleven respekterer læreren, hvis han finder ud af, at læreren *ved,* at læreren *tager sig af* og at læreren *kan.*

Elevens aktivitet under vejledning skaber den næreste menneskelige forbindelse. Når det gælder små børn, opnår læreren en nær forbindelse, når han fører klassen an i en sang, en leg eller en konkurrence, arbejder sammen med eleverne ved et arbejdsbord, eller med en gruppe elever ved tavlen. Da udvekslingen af ideer og tanker mellem læreren og eleven er grundvolden for al menneskelig forbindelse, må klassen være forholdsvis lille, og de metoder, der bruges ved undervisningen, må stræbe efter snarere at forøge end formindske disse udvekslinger.

Resultatet er imidlertid alle de anstrengelser værd, der er ydet, og den lærer, der vinder sine elevers kærlighed, er en lykkelig, velbetalt lærer.

(Fra *The Instructor*).

Hilsen FRA USA

Arne, Edith og Mary-Ann Lassen sender fra deres hjem i Pocatello de bedste hilsener til søskende og venner i Danmark og særlig Randers. De meddeler samtidig, at deres datter og svigersøn, Inge og David Miller, fik en lille datter den 19. september, der har fået navnet Judy-Ann, og ved samme lejlighed ønsker de lille Judy-Anns onkel, ældste Larry Miller, der for tiden arbejder i den danske mission, til lykke. — *Sonja* og *Helmer Johansen,* som for tiden bor hos Lassens og arbejder i Pocatello, sender også deres bedste hilsener til søskende og venner i Danmark.

KREDSLÆRERINDENS *pligter*

Soster Edith Andersen, Odense, holdt fornylig i Kvindelig hjælpeforening folgende tale om kredslærerinderne:

Det er et stort privilegium, sostrene i Kvindelig hjælpeforening har fået, at gå ud med budskabet hver måned til medlemmerne i Kirken.

Kredslærerindearbejdet er et af de vigtigste arbejder inden for Kirken.

Turen skulle helst tilrettelægges i god tid og helst i den forste del af måneden, det er en tur, man skulle glæde sig til og ikke en ting, der skal overstås i sidste ojeblik.

For kredslærerinderne går ud, skulle de modes i den enes hjem og holde bon, bede om vor Fader i himlen vil give os den rette ånd og vejledning til virkelig at kunne give budskabet på den rette måde, lade ens egne sorger og bekymringer blive hjemme og kun diskutere de ting, der er blevet givet os, og det er i sandhed vidunderlige ting.

Sidste år var budskabet taget fra Mormons Bog, og det var virkelig sandhedsperler, ting vi alle kunne bruge og forstå.

I år skal vi stifte nærmere bekendtskab med »Lære og Pagter«, en bog vi alle bør kende, da det er åbenbaringer givet til os i de sidste dage.

Mange søstre forstår ikke rigtigt, hvorfor vi skal besøge hinanden, når vi ses så tit i Kirken, men det er forst i de hjemlige omgivelser, sostrene virkelig åbner sig, og vi lærer hinanden bedre at kende og kan frit tale ud om tingene. De to kredslærerinder, der går ud sammen, må være godt samarbejdet, så de kan støtte og hjælpe hinanden; hvis den ene kommer lidt uden for emnet, bør den anden behændigt fore dette tilbage igen.

De sostre, der virkelig går op i deres arbejde og kun prover på at gøre det bedste, vil få mange og store velsignelser og bringe glæde til de hjem, de besoger.

Et af vore budskaber i denne vinter står i Lære og Pagter 6:33:

»Frygt ikke for at gøre det gode, mine sonner, thi hvad I sår, skal I også hoste, thi dersom I derfor sår det gode, skal I også hoste det gode som belønning derfor«.

Ingen har vel bedre lejlighed til at gore godt end netop kredslærerinderne, de kommer i hjemmene og kan se, hvor der trænges til trost og hjælp; men er der virkelig alvorlige problemer, er det bedst ikke selv at forsøge at løse dem, men da gå til Kvindelig hjælpeforenings præsidentinde.

Jeg beder, at alle kredslærerinder må bringe budskabet med et glad og lyst sind, så man virkelig kan se lyset skinne i de hjem, de besoger.

Edith Andersen, Odense.

For funktionærer

Den store betydning af enlistment- eller genaktiveringsarbejdet og af de nodvendige egenskaber for at kunne få sukces er blevet indskærpet på de nylig afholdte distriktskonferencer. En kendsgerning af primær betydning er, at enlistment-arbejdet kun kan få sukces, hvis det er opbygget på det princip, at organisationerne i Kirken er af virkelig værdi. Med andre ord, betydningen af og den gavn vi får af at komme *regelmæssigt* til moderne må indskærpes. At få medlemmerne ind i Kirken er kun begyndelsen — det virkelige problem er at blive ved med at få dem til at komme regelmæssigt ved at vinde deres interesse, deres stotte og endelig deres tilegnelse af Kirkens program. Vi kan ikke gå ud fra, at blot fordi et menneske er fodt indenfor Kirken, vil han blive ved med at være aktiv og tilfreds med Kirkens program. Et aktivt samarbejde mellem enlistment-arbejdere og lærere er nodvendigt for at personliggore Kirkens program og hjælpe hver eneste af Kirkens medlemmer til at føle, at de horer til. Dette er et handlingsprogram med teknik og praksis, som er beregnet på at bringe hvert medlem af Kirken under indflydelse af Kirkens organisationer. Men selv om det er et stort program. kan det kun udfores, hvis man personligt nærmer sig det. Vi må opbygge loyalitet mellem klassens medlemmer, hvad der vil være grundlaget for udvikling af et venskab mellem leder og medlem, som vil resultere i bedre forståelse og bedre deltagelse.

Nogle af hovedprincipperne og formålene med enlistment-arbejdet er:

1. *Kend din opgave.* Den person, som holder op med at arbejde, når han er blevet udnævnt til arbejdet, vil aldrig lære det at kende. Kun efter at have fået et solidt kendskab til arbejdet, kan man begynde at arbejde med tillid, energi og dygtighed.
2. *Vis et godt eksempel.* Den virkelige leder viser et godt eksempel, han ved hvorledes han skal gøre arbejdet; han er parat, villig og i stand til at gøre ethvert arbejde, som han venter, at andre skal udføre.
3. *Løs problemerne.* Når et problem viser sig, så søg efter udveje til at løse det, og del losningen med andre.
4. *Vær optimistisk.* Dyrk den egenskab at kunne lide folk. Dette opbygges ved oprigtighed, tillid og gensidig respekt.
5. *Del med andre.* Arbejdet er altfor stort til kun at blive udfort af een; ros, når det er passende, tag ikke selv de særlige privilegier, men gå lige til arbejdet.
6. *Vær ydmyg.* Ros de andres arbejde, hav tiltro til dem, så alle kan føle sikkerhed, når de kommer med forslag. Sand ydmyghed viser vig ved værdighed, ære og respekt for andre.

Hvis vi virkelig stræber efter at opnå en personlig indsats ved udforelsen af dette program, vil vi overvinde den største årsag til svigten — ligegyldighed. »Begejstring« kan være vor storste hjælp til at udfore et heldigt enlistment-program. Det er intet mere eller mindre end »tro i gerning« ...»Den, som skal få andre til at fænge, må forst selv glode«.

Jesu ord skulle være vor vejleder — »Vogt mine får«.

Gør os til dine hyrder sande,
giv os en kærlighed så stor,
send os ud på livets strande
for at finde de vildfarne får.

Hovedbestyrelserne.

AARHUS

Lordag den 27. september afholdt Aarhus grens *søndagsskole* en fest for bornene. Vi legede forskellige slags lege, og derefter blev der serveret forfriskninger, wienerbrod og sodavand. Broder Svend Aage Staking viste nogle film, og imellem filmene fik børnene is. Alt i alt havde vi en vældig god tid sammen. Der var 38 tilstede. *G. E. A.*

ODENSE

Primary i Odense begyndte tirsdag den 16. september med en fin åbningsfest. Efter at præsidentinden, søster Edith Andersen, havde budt velkommen, og der var åbnet med sang og bøn, fortalte søster Andersen en historie om elefantungen, der spurgte og spurgte; søster Andersen forklarede børnene, at de heller aldrig skulle være bange for at spørge for at blive klogere. Efter den morsomme historie blev der ser-

veret kager og orangeade. Så fulgte Snehvide-historien, spillet på grammofon, hvorefter børnene legede forskellige lege. Der sluttedes med sangen »Engang var Jesus et lille barn« og bøn ved Mitte Andersen. En dejlig fest var forbi og et godt Primary-år var begyndt. Tilstede 23. *V. J.*

Da *søndagsskolen* i Odense ingen udflugt har holdt i år, afholdt Junior-søndagsskolen en fest for børnene søndag den 21. september. Efter forprogrammet sang tre piger en trio, derefter hørte vi en historie læst af en dreng og en solo sunget af en lille pige. Så læste broder Gjennerskov Jensen en historie, og derefter opfordrede Junior-lederen, søster Gjennerskov Jensen, flere af de besøgende brødre til at fortælle noget godt og morsomt for børnene, og det blev virkelig godt, fordi brødrene blev så overraskede, at børnene morede sig over det. Der blev serveret kager af forskellig slags samt læskedrikke, og tilsidst blev de voksne brødre, der var til stede, opfordret til at synge for børnene. Det var en dejlig søndagsskole! Tilstede 38 børn.

V. J.

Åbningsfester I KVINDELIG HJÆLPEFORENING

Kvindelig hjælpeforening overalt i missionen afholdt i september måned åbningsfester som optakt til vinterens arbejde, der vil blive særlig præget af de nye lektiekurser, der i år byder på noget helt nyt: *Teologi-lektierne* vil omhandle Lære og Pagter; *litteraturlektierne* vil i år være et studium af Danmarks litteratur, udarbejdet af tidligere missionspræsident i den danske mission, broder Orson B. West; endelig vil *sociallektierne* omhandle »Familielivet hos de sidste dages hellige«. Noget helt nyt vil endvidere være, at der også er udarbejdet en lektie til *arbejdsmøderne:* »At få mere ud af livet«, beregnet til at drøftes under selve arbejdet. Vi håber, at søstrene i stort tal vil komme til Kvindelig hjælpeforenings møder og høste gavn og glæde af alle de storartede lektiekurser, der er udarbejdet netop med henblik på dem.

Fra åbningsfesterne har vi modtaget en del referater, som vi bringer hermed i det håb, at søstrene gensidig vil kunne få nye ideer ved at læse hinandens referater:

Silkeborg:

Lørdag d. 27. september afholdt Kvindelig hjælpeforening i Silkeborg gren åbningsfest under præsidium af søster Astrid Bruun, der bød de tilstedeværende et rigtigt hjerteligt velkommen. Efter sang og bøn talte præsidentinden til søstrene: Må vi alle mindes vor Frelser Jesus Kristus før, hvad han har lidt for os, og være taknemmelige, fordi vi har hans sande Kirke blandt os i dag. Og må vi alle have en stille tak i vore

hjerter til Profeten Joseph Smith og hans hustru, fordi de har oprettet den Kvindelige hjælpeforening gennem deres tro på vor himmelske Fader og hans elskede Søn Jesus Kristus, og må vi altid værne om det vidnesbyrd, vi har modtaget, således at vi kan have den Helligånds vejledning. - Derefter sang søstrene Evy og Anni Bruun »Jeg har et vidnesbyrd«. Søster Bruun gav så et resumé over lektierne for den kommende sæson, og vi glæder os alle til at tage del i de nye indholdsrige lektier. Efter sangen »Hvorfra kommer du, du lille stjerne« blev der serveret citronvand med hjemmebagte kager og æblekage; maden blev velsignet af ældste Klitgaard. Så sad søskende og talte sammen og havde det hyggeligt, omkring bordet, der var smukt pyntet med rønnebær og efterårsløv. Der var en god ånd tilstede. Mødet sluttede med sangen »Fred hviler over land og by« og bøn ved søster Kirsten Hansen. Søster Valborg Carlsen var organist aftenen igennem. Tilstede 11.

A. B.

Fredericia:

Mandag d. 22. september holdt Kvindelig hjælpeforening i Fredericia åbningsfest. Kl. 19,30 samledes vi om et meget smukt pyntet efterårsbord. Imellem efterårets smukke blomster stod det lækreste smørrebrød. Præsidentinden, søster Meta Dybvang, bød os alle velkommen, hvorefter vi sang »Der er skønhed her på jord«, og søster Blønd åbnede med bøn og velsignede maden. Så nød vi de dejlige snitter, og til sidst serveredes æblekage og hybente. Da nogle havde håndarbejde med, syede vi en halv time, og søster Dybvang holdt en tale om arbejdet i Kvindelig hjælpeforening og om de nye lektier. Vi nød rigtigt hinandens selskab og sluttede med sangen »Fader vor i himlen« og bøn ved søster Skovsende. Vi var 13 tilstede, som havde haft en virkelig opbyggende aften.

Aalborg:

Kvindelig hjælpeforening i Aalborg afholdt åbningsfest mandag den 15. september. Da vi trådte ind i salen, kunne vi slet ikke undgå at blive i godt humør over det smukke syn, der mødte os: alle efterårets smukke blomster smykkede hele salen og bordene, og gjorde det hele så festligt og hyggeligt. Mødet indledtes som sædvanlig med sang og bøn. Alle søstrene var blevet enige om at have underholdning parat, og programmet begyndte med, at søster Petersen fortalte nogle små morsomme historier, og derefter var der sange, sketches, historier m.m. Kl. 20,30 blev præstedømmet inviteret med til at smage på alle de dejlige hjemmebagte kager. Til gengæld skulle de også deltage på programmet. Til sidst takkede søster Stella Iversen for aftenen og henstillede til søstrene at være lige så flinke til at komme til møderne resten af vinteren. Vi sluttede med sangen »Oh, bliv hos mig i denne nat« og bøn ved ældste Sørensen. Vi var alle enige om, at det havde været en dejlig aften. Tilstede 43.

J. P.

Odense:

Mandag den 29. september afholdt Kvindelig hjælpeforening en vidunderlig åbningsfest her i Odense. Der var lagt et meget stort arbejde i denne fest for at gøre søstrene glade og villige til at komme til vort nye lektiekursus, som jo i år er fra Lære og Pagter. To unge søstre, Edy Madsen og Ingrid Gerlich, havde pyntet et meget smukt stjernebord med de skønneste efterårsblomster og løv samt en fin dekoration med blomster og levende lys, og blå dækkeservietter under hver kuvert, meget smukt at se på. Der blev serveret varme pølser på stativer og pølsebrød til samt sodavand og æblekage. Præsidentinden, søster Esther Klokker Hansen, bød alle hjertelig velkommen og talte mange gode ord til os. Efter at vi havde spist, blev der leget og sunget. Tilstede ialt 24.

V. J.

Frederikshavn:

Frederikshavn Kvindelige hjælpeforening holdt deres åbningsfest torsdag den 25. september. Vi hørte foredrag fra Færøerne og så dejlige farvebilleder deroppe fra, og så fik vi forfriskninger.

A. K.

Aarhus:

Mandag d. 29. september holdt Kvindelig hjælpeforening i Aarhus åbningsfest for sæsonen 1958-59. Vi var 30 tilstede. Efter sang og bøn bød søster Inger Larsen velkommen, og vi tog plads ved et smukt dækket bord, og efter at søster Anne Jensen havde velsignet maden, nød vi chokoladen og de lækre kager. Der var derefter forskellig underholdning, bl. a. »Kvit og dobbelt« og hviskeleg. Kl. 21 sluttede vi med sang og bøn, og vi skiltes efter at have tilbragt en dejlig aften sammen, en god optakt til vinterens arbejde.

B. L.

Åbningsfest i Aarhus.

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for november:

For senior Søndagsskolen:

»Jesus svarede: Sandelig siger jeg dig, ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd«. (Joh. 3:3).

For junior Søndagsskolen:

»Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud«. (Mosiah 2:17).

Søndagsskolesang for november:

»Hav tak for Profeten, du sendte« (nr. 184 i den nye sangbog). Forfatter: William Fowler; komponist: Caroline S. Norton.

November er den særlige taksigelsesmåned. Derfor har vi netop valgt denne taksigelsessang. Som oprigtige sidste dages hellige synger vi vor tak for den profet, der åbnede denne sidste uddeling, og for hans efterfølgere, der vejleder os i disse sidste dage; ligeledes for det evangeliets lys, for det håb, der ligger smilende foran os, for troen på Herren og hans godhed, og i al almindelighed for vort medlemsskab i hans kirke.

Denne sang er lige så dejlig og hjertevarmende og inspirerende som nogen sang i vor sangbog, og den hyppige anvendelse af den er i høj grad fortjent.

Lad dirigenten og alle sangerne lære de tre vers udenad, eet hver søndag formiddag. Lad organisten lære noderne udenad, lige som han bør kunne en halv snes andre af vore sange udenad. Denne sang synges næsten altid ved stavs- og generalkonferencer, hvor sangbøger ikke er til rådighed.

Her er specielle øvelser for dirigenter og organister ved deres regelmæssige månedlige funktionærmøde:

1. Øv den takt, der indeholder *fermat*. Denne takt vil, for at gøre virkning, have seks taktslag, selv om de ikke alle tælles helt ud. Øv Dem på at dirigere denne takt blødt og overbevisende.

2. Dirigenterne må øve sig for at kunne fastsætte et rimeligt og godt tempo. Det samme gælder organisterne.

3. Både organister og dirigenter bør øve sig på kun at holde alle de punkterede halve noder i denne sang to slag. Værdien af punktet bruges til vejrtrækning. Øv dette, før De står over for medlemmerne i søndagsskolen.

Broder Fowler, forfatteren til denne måneds sang, blev døbt i sit fædreland, England, og tilbragte mere end fire år som missionær, før han sejlede til Amerika, hvor han bosatte sig med sin familie i Manti, Utah.

Alexander Schreiner.

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af Stjernen, skal indsendes *inden den 5. ds.*, og bedes sendt *direkte* til Stjernens kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje ...« (L. & P. 1:28).

Formål: At påpege betydningen af og meningen med sand ydmyghed og dens nødvendighed i vort liv, og at påvise, at Herren velsigner og gør dem stærke, der besidder denne egenskab.

Når man studerer skriften, får man et stærkt indtryk af den kendsgerning, at der lægges stor vægt på den dyd, vi kalder ydmyghed. Sand ydmyghed er en grundpille for de fleste af livets ønskværdige egenskaber.

Man kan ikke tjene Herren, dersom man ikke ydmyger sig og indretter sin vilje efter Herrens vilje. Vor himmelske Fader har sagt: »Og ingen kan hjælpe med i dette værk, der ikke er ydmyg« (L. & P. 12:8). Man kan heller ikke opnå åndelig kraft, dersom man ikke fejer selviskhed, stolthed og arrogance til side.

»Thi enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges; og den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes«. (Luk. 14:11).

For mange år siden blev der stillet en religiøs leder dette spørgsmål: »Hvad er den første artikel i den kristne religion?« Han svarede: »Ydmyghed«. Så blev der spurgt ham: »Hvad er den anden?« Han svarede: »Ydmyghed«. »Og den tredie?« Igen svarede vedkommende leder: »Ydmyghed«.

Behovet for og nødvendigheden af ydmyghed er et fremtrædende træk i alle Jesu lærdomme. Som i alle andre ting satte også Frelseren her det fuldkomne eksempel. Endskønt han var »verdens lys og liv«, »Alfa og Omega«, universets Arkitekt og Skaber, blev han dog født under de ringeste kår og forhold. Han levede enkelt og beskedent hele sit liv. Han erklærede om sig selv, at han var »sagtmodig og ydmyg af hjertet«. (Matt. 11:29). I alle sine udtalelser og lærdomme understregede han betydningen af denne dyd.

Følgende begivenhed, hvorom vi læser i Johannes 13, er sandsynligvis det mest klassiske eksempel i hele historien på sand ydmyghed:

»...Jesus vidste, at hans time var kommet til at gå bort fra denne verden til Faderen ...

og da Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og skulle vende tilbage til Gud -

så rejser han sig fra måltidet og lægger sin kappe fra sig, og han tog et linnedklæde og bandt det om sig ...

... og han begyndte at tvætte disciplenes fødder og at tørre dem med linnedklædet, han havde bundet om sig ...

... Han sagde til dem ...

I kalder mig Mester og Herre, og I har ret, thi jeg er det.

Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har tvættet jeres fødder, så er også I skyldige at tvætte hverandres fødder.

Thi det var et forbillede, jeg gav jer, for at I skal gore, ligesom jeg har gjort ved jer«. (Joh. 13).

Ydmyghed er en ædel og skon dyd. Selv om den giver sig udslag i sagtmodighed, mildhed og lydighed mod Herrens vilje, omfatter den dog på ingen måde selvudslettelse eller svaghed. Ydmyghed er i virkeligheden grundvolden til kraft og styrke. For at opnå moralsk og åndelig styrke, må man forst erkende sine fejl og svagheder og så erkende vor afhængighed af Herren. Man må søge at gore Herrens vilje og have tro på og tillid til hans vejledning. Med Herrens hjælp overvinder vi således vore svagheder og erstatter dem med de dyder, der bringer kraft og styrke.

Det er ganske afgjort, at de, der er ydmyge, »bliver velsignet fra det høje«.

KREDSLÆRERNES *budskab*

Opgørelsens tid.

Eftersom året nærmer sig sin slutning, er det sædvane for moderne forretningsfolk at foretage opgørelse - at lave et regnskab - at gennemgå årets fremgang eller fejl. Slutningen af hvert år burde også være opgorelsens tid for hver enkelt person, særlig for de sidste dages hellige.

Her er nogle forslag til overvejelse i sidste dages hellige familier ved slutningen af 1958:

Angående loyalitet overfor Kirken og dens ledere, hvor har jeg så stået i år?

Hvad er mit regnskab i år med hensyn til betalingen af tiende og fasteoffer?

Hvorledes har jeg overholdt Visdomsordet i år?

Angående overværelse af nadvermoderne, har jeg så en rapport, jeg kan være stolt af?

Angående overholdelse af sabbatsdagen, har jeg så fulgt Herrens ord og Kirkens lederes råd?

Har jeg udovet sand broderkærlighed ved at hjælpe de fattige og trængende, ved at udstrække en venskabshånd?

Har jeg i disse og andre ting, der er vigtige i en sand sidste dages helligs liv, levet og handlet som en sidste dages hellig?

Hvis jeg har svigtet på nogle af disse områder i 1958, hvorledes kan jeg så forbedre min opgørelse i 1959?

MISSIONÆRANKOMSTER:

Med »Gripsholm« fra New York via Göteborg den 26. september er Charles Lawrence Hermansen fra Ephraim, Utah, ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i København.

Med »Stavangerfjord« fra New York er følgende missionærer den 10. oktober ankommet til den danske mission:

Robert John Blake fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Bornholm.

John Grant Holten fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Nyborg.

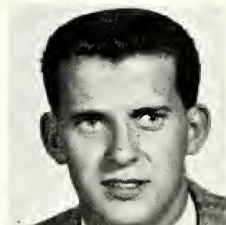
Niel Carlton Anderson fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Randers.

Stewart Z. Gudmundsen fra Payson, Utah, beskikket til at arbejde i Amager gren.

Terry Nels Lee fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Næstved.

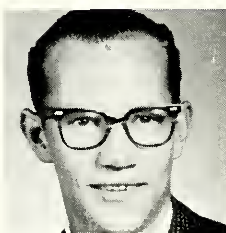
Robert J. Blake.

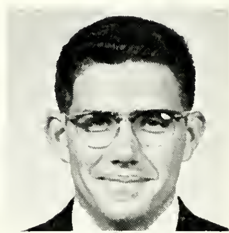
John G. Holten.

Niel C. Anderson.

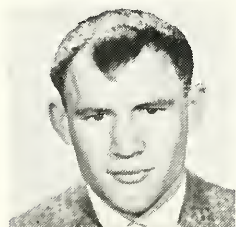

Stewart Z. Gudmundsen.

Terry N. Lee.

Missionærafløsninger:

Den 17. oktober er ældste *K. Dale Despain* fra Provo, Utah, blevet hæderlig afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i København.

AALBORG: Den 4. november fylder søster Caroline Margrethe Larsen 60 år. Hjertelig til lykke!

AABENRAA: Den 7. november fylder broder Hans Wentsel Nissen 75 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 9. november fylder søster Eva Aurora Jensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 14. november fylder søster Anine Rasmussen, Mimersg. 113, 70 år. Hjertelig til lykke!

ROSKILDE: Den 20. november fylder søster Sofie Olsen 70 år. Hjertelig til lykke!

Brev fra USA

Det er på tide, at jeg skulle skrive til jer. Jeg føler det ikke som en pligt, men som en velsignelse, at jeg kender og har forbindelse med folk som jer.

For tiden er jeg soldat i Californien på en base, som hedder Fort Ord. Træningen er for det meste hård. Vi vågner kl. 5 om morgenen og falder ikke i søvn før kl. 23. I den tid jeg har været inde, er der sket mange gode ting. Først blev jeg kaldet som sergent og var assistent for en anden sergent; nu er jeg leder af 57 mand. Det mest vidunderlige ved det hele er, at der er så mange af Kirkens medlemmer her. Hver søndag er kirken næsten fuld. I vort kompagni er der 287 mand, og af disse er der ca. 30 medlemmer, og 7 af disse har stilling som sergent eller korporal. Der er kun 25 af disse embeder i hele kompagniet, og ud af 10 sergenter er der 5, der er mormoner. Det er godt for Kirken, ikke? Vi er i hvert fald glade for hinanden. Hver aften knæler vi ned i bøn. Da vi sover i telt for tiden, var vor første bøn i denne uge ude i fri luft under et træ. Det var vidunderligt og opløftende.

I aften skriver jeg ved en lommelygte i vort telt. Skønt jeg har meget at tænke på, er mange af jer også i mine tanker. Jeg tænker på, hvordan det går med jer og beder ofte for jer.

Må Herren velsigne alle jer, der læser dette, og også alle de andre søskende, at I må have det godt. Jeg ved, at alle principperne er sande og prøver at efterleve dem.

Jeres hengivne broder

Jim Madsen.

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
LaWayne Christensen	30. september	København	Esbjeg
Alice Lorraine Allred	30. september	Esbjerg	København
Gary Larsen	13. oktober	Herning	Svendborg
Kenneth W. Skousen	13. oktober	Amager	Herning
Janues Charles Keller	13. oktober	Svendborg	Silkeborg
Orlando og Agnes Andersen	14. oktober	Kolding	Randers
Perry Petersen	14. oktober	Amager	Odense
Jay R. Thuesen	14. oktober	Odense	Næstved
Donald E. Black	16. oktober	Randers	København
Raymond D. Christensen	16. oktober	København	Nyborg
Norman J. Hanson	17. oktober	København	Færøerne
William M. Brotherson	17. oktober	Bornholm	Færøerne

Det er smart at tage del

At tilhøre Kirken er betydningsfuldt. Det åbner vej for os til at udarbejde vor frelse, men det er kun det første skridt på vejen til lykke på jorden og evig fremgang i himlen. Resten kommer gennem lydighed og arbejde hver dag i vort liv.

Dette er en af grundene til, at Kirken giver os så mange lejligheder til daglig at deltage i arbejdet. Det omfang, hvori vi tager del i disse åndelige, intellektuelle, fysiske og sociale arbejder, vil bestemme den grad af frelse, som vi til sidst opnår.

Lad os tage nogle eksempler:

En dreng og en pige tager regelmæssigt del i klasse-instruktion, og de lærer herved kostelige sandheder. Og »vi bliver ikke frelst hurtigere end vi opnår kundskab«.

Vi slutter os til Kirkens spejdertrup, et kor af unge mennesker, en kvartet, eller vi prøver på at være med i en sketch. Det giver erfaring, fremgang.

Vi tager vor tørn ved at tale om evangeliets principper i G.U.F. eller i søndagsskolen. Atter tager vi del — går fremad.

Vi deltager i Kirkens basketball — eller andre sportshold — og på den måde opbygger vi vort fysiske legeme, lærer samarbejde, og lærer værdien af en god sportsånd i vor leg og vort arbejde.

At gå til »fester« i den tiltrækkende og sunde atmosfære, der findes i vor Kirkes fornøjelses-sale, hjælper os til at udvikle vore selskabelige talenter og giver os lejlighed til at mødes med og omgås unge mænd og unge kvinder af vor egen slags — den slags, vi ønsker at have som venner og, eventuelt, vælge som vor partner i ægteskabet.

Når vi bliver ældre, bliver vi spejderførere eller søndagsskolelærere, og mange af os kommer på mission.

Alt dette er »at tage del«. Det er den måde, hvorpå vi dag for dag når til lykke og evig fremgang. Det er en del — en vigtig livslang del — af efterlevelse af vor religion til vort eget bedste og til større gavn for andre.

Derfor — unge mænd og unge kvinder i Kirken — vær ikke tilfredse med bare at høre til. Start i dag med at tage del, fordi det er smart. Med andre ord —

VÆR ÆRLIG MOD DIG SELV

G.U.F.s Hovedbestyrelse.